

Ømann: Det er nok lidt forkert at anlægge statistiske målestokke for skattebyrden her i landet. I hvert fald er det forkert at gøre det uden at fremhæve, at dette statistiske gennemsnit dækker over nogle forfærdelige, uhyrlige uligheder.

Når dette er sagt til den foregående ordfører, bemærker jeg mig, at der ikke her foreligger forslag om en ændret udskrivningsprocent i forhold til de 91, som man drøftede i september. Jeg bemærker mig også, at VKR, ganske vist med lidt vekslende begrundelse, ikke kan stemme for de 91.

Jeg har mærket mig, at en hovedgrund for venstre til ikke at medvirke er dagpengereformen og det beløb, der i denne anledning er opført på budgettet. Ja men det er da ordentlig snak at sige det. Her har vi en politisk skillelinje. Jeg er sikker på, at socialdemokratiet og SF står politisk fast på denne dagpengereform, men der er altså partier i salen, der ikke synes, at det er en god reform. Så er det klart over for befolkningen.

Der er udtrykt enighed om, at de direkte skatter er kommet for højt op. Det behøver man ikke statistikere eller embedsmænd til at undersøge. Man kan bare gå ud og spørge folk. Og så kunne man sige: ja, så er jo den sædvanlige refleks, at når vi ikke kan komme videre ad de direkte skatters vej, må vi gå ad de indirekte skatters vej. Man skulle altså forhøje punktafgifterne, man skulle overveje en forhøjelse af momsens.

Det ville efter min opfattelse være en i bund og grund forkert politik. Momsen slår ind på omkostningerne, og det er ikke den vej, vi skal. Jeg synes også, det i den rådende situation ville være socialt forkert og uforsvarligt.

Men hvordan står det så til med vores finanspolitik? Når man ikke kan røre de direkte skatter undtagen i nedadgående retning, og når man ikke kan og bør forhøje de indirekte skatter, kunne man tro, at så var der ikke nogen finanspolitik tilbage. Jo, det er der, er det kraftigt sagt af VKR-ordførerne heroppe; der er besparelserne på de offentlige budgetter, herunder besparelser på kommunernes budgetter.

Lad mig sige hertil, ihukommende det, som budgetministeren sagde i går: jeg tror ikke, at man længere kan køre på den illusi-

on, at vi er omgivet af nogle meget ødsle kommuner. Jeg tror, at der er sket en meget stor besindelse, så der i og for sig ikke er så forfærdelig meget at hente her i finanspolitisk henseende.

Så har VKR kun én anbefaling tilbage, og det er en kraftig nedskæring af statsbudgettet — det er hr. Poul Schlüters plan om 2,2 milliarder kr. i nedskæring. Jeg skal ikke gå ind på denne plan, der bl. a. har været diskuteret de to forudgående dage. Jeg skal kun sige, at hvis det ikke lykkes økonomi- og budgetministeren at spare mere end den milliard, han har stillet i udsigt, skal jeg ikke være den, der kommer og bebrejder ham det hårdt. Jeg ved, hvor svært det er at gennemføre besparelser ved at skære en skive af de enkelte institutioners og ministeriers budgetter, og det er heller ikke en god måde at spare på.

Jeg synes heller ikke, repræsentanterne for VKR kan være uvidende om, hvor svært det var at nå bare nogenlunde antagelige besparelsesbeløb ad denne vej. Vi har i erindring et par besparelsesplaner, forsøgt af VKR, hvor hovedparten af det, der foregik, var fordyrende udskydelser på anlæg, det, man kalder udpresning af luft, og hvor realbesparelserne var ganske små.

Det, det drejer sig om, når der skal spares, er at planlægge. Det drejer sig om vidtgående reformer, men reformer, som vil tage tid, af den offentlige administration, herunder ikke mindst kommunernes administration, og af serviceordningerne, så vi får mere ud af de samme penge. Når hr. Bernhard Baunsgaard derfor her sagde, at den eneste udvej for finanspolitikken nu er besparelser, vil jeg sige, at det er en pauver udvej, det er ikke en tilstrækkelig udvej, og at jeg i bund og grund er uenig med ham i, at det er den eneste udvej.

Langt vigtigere er det at stoppe de lækker, som findes i vores finanspolitik. Jeg har talt om dem før, men sådan noget skal gøres, før det trænger ind i bevidstheden.

Vi står vel over for et fald i renteniveauet og stigninger i kurserne, hvilket betyder, at de mennesker, der har indkøbt til lave kurser, nu får en overordentlig stor kursgevinst. Denne gevinst gøres i penge, som vil blive en belastning for økonomien og for en stor del komme ud i omsætningen. Jeg tror, det